

อนุผนวก 9 ของผนวก ก หน่วยยามฝั่งประเทศสหรัฐอเมริกา

ประวัติความเป็นมา

แม้ว่าจะมีชัยในสงครามปฏิวัติอเมริกา (American Revolutionary War) สถานะทางการคลังของประเทศที่ผ่านการสู้รบมาหลายปี โดยเฉพาะประเทศที่เกิดใหม่อย่างสหรัฐ ฯ ย่อมอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ สิ่งแรกที่รัฐบาลกลางต้องรีบดำเนินการอย่างเร่งด่วน คือ การหารายได้เข้ารัฐ เพื่อที่จะได้นำไปใช้ในการบริหารประเทศ รัฐบาลจึงมอบไปที่การค้าขายทางทะเล ซึ่งในขณะนั้นกำลังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ และนำความมั่งคั่งเข้าประเทศอย่างมหาศาล แต่ดูเหมือนว่ารัฐบาลจะได้รับประโยชน์ทางตรงจากกิจกรรมดังกล่าวนี้เพียงเล็กน้อย จำต้องแบกรับค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาประภาคารและเครื่องช่วยในการเดินเรือที่มีอยู่ตามเมืองท่าสำคัญ ๆ รวมทั้งที่จะต้องจัดหาเพิ่มเติมอีกในอนาคต จึงเกิดแนวคิดที่จะจัดเก็บภาษีจากการค้าขายทางทะเล ควบคู่ไปกับการสร้างหลักประกันความปลอดภัยในการใช้ประโยชน์จากทะเลให้มากขึ้น ซึ่งต่อมาอีกไม่นานรัฐบาลได้กำหนดมาตรการจัดเก็บภาษีทางทะเล และได้จัดตั้งกองประภาคาร (Lighthouse Service) สังกัดกระทรวงการคลัง (Treasury Department) ขึ้นเมื่อปี 2332 (ค.ศ.1789) ก่อนที่ภายหลังจะถูกย้ายไปสังกัดกระทรวงพาณิชย์ (Department of Commerce) ในปี 2446 (ค.ศ.1903)

สำหรับมาตรการจัดเก็บภาษีที่กำหนดขึ้นนั้น ไม่ได้รับความร่วมมือจากพ่อค้าเรือสำเภามากนัก ยังมีการลักลอบนำเข้า/ส่งออกสินค้าโดยไม่ผ่านพิธีการทางศุลกากรอยู่เป็นนิจ จนในวันที่ 4 สิงหาคม 2333 (ค.ศ.1790) รัฐบาลจึงจัดตั้งกองเรือรักษา (Revenue Cutter Service) สังกัดกระทรวงการคลัง เพื่อทำหน้าที่บังคับใช้มาตรการจัดเก็บภาษีดังกล่าว ส่งผลให้รัฐบาลมีรายได้มาใช้ในการบริหารประเทศตามที่คาดหวังไว้ อีกไม่กี่ปีต่อมากองเรือรบฝรั่งเศสได้เข้ามาถูกรานเสรีภาพในการใช้ทะเลของสหรัฐ ฯ มีการจับยึดเรือสินค้าหลายลำในทะเลหลวง รัฐสภา (Congress) สหรัฐ ฯ จึงมีมติเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2340 (ค.ศ.1797) ให้เพิ่มสมรรถนะของกองเรือรักษา และมอบหน้าที่การป้องกันชายฝั่งทะเลและขับไล่ล่อลวงศัตรูให้กองเรือรักษา อีกภารกิจหนึ่ง ซึ่งกองเรือนี้ได้ต่อสู้กับกองเรือรบฝรั่งเศสในสงคราม Quasi-War จนสงครามสิ้นสุดลงในปี 2344 (ค.ศ.1801)

ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1940 ได้เกิดเหตุระเบิดหลายครั้งในเรือกลไฟ โดยสาเหตุเกิดจากหม้อน้ำ (Boilers) ที่ไม่ได้มาตรฐาน เป็นผลให้เรือได้รับความเสียหายจำนวนมาก และมีผู้เสียชีวิตนับพันคน จนรัฐสภาไม่อาจนิ่งนอนใจฝากมาตรฐานความปลอดภัยไว้กับคู่มือเรือเท่านั้น จึงได้จัดตั้งกองตรวจเรือกลไฟ (Steamboat Inspection) สังกัดกระทรวงยุติธรรม (Justice Department) ขึ้นในปี 2381 (ค.ศ.1838) เพื่อตรวจสอบหม้อน้ำและมาตรฐานการต่อเรือก่อนที่ภายหลังจะย้ายหน่วยงานนี้ไปสังกัดกระทรวงการคลังในปี 2395 (ค.ศ.1852) และในช่วงเวลาเดียวกันนี้เอง รัฐสภาก็ได้เห็นความสำคัญของชีวิตลูกเรือที่อับปางในทะเล และความจำเป็นในการมีเครื่องช่วยเดินเรือที่เหมาะสม จึงได้จัดตั้งหน่วยงานช่วยชีวิต (Life - Saving Service) และสำนักงานการเดินเรือ (Bureau of Navigation) ขึ้นในปี 2391 (ค.ศ.1848) โดยให้อยู่ในสังกัดของกระทรวงการคลัง

นับตั้งแต่ปี 2454 (ค.ศ.1911) เป็นต้นมา รัฐบาลมีแนวความคิดที่จะยุบรวมหน่วยปฏิบัติงานในทะเล (เว้นกองทัพเรือ) เข้าด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและหลีกเลี่ยงการทำงานที่ซ้ำซ้อน โดยเริ่มด้วยการออกกฎหมายหน่วยยามฝั่งที่ 239 (Coast Guard Act 239) เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2458 (ค.ศ.1915) ยุบรวมกองเรือรักษาการณ์และหน่วยงานช่วยชีวิตเข้าด้วยกัน โดยให้เรียกชื่อหน่วยงานใหม่ว่า หน่วยยามฝั่ง (Coast Guard) ภายใต้สังกัดกระทรวงการคลัง ต่อมาในปี 2482 (ค.ศ.1939) ได้ยุบกองประภาคารเข้ามารวมกับหน่วยงานใหม่นี้ จากนั้นได้ยุบกองตรวจเรือกลไฟพร้อมสำนักงานการเดินเรือเข้ามารวมในหน่วยยามฝั่งอีกในปี 2489 (ค.ศ.1946) ก่อนที่หน่วยงานทั้งหมดจะย้ายไปสังกัดกระทรวงคมนาคม (Department of Transportation) ที่จัดตั้งขึ้นใหม่ในวันที่ 1 เมษายน 2510 (ค.ศ.1967) ภายใต้นโยบายการรวมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคมนาคมทางอากาศ ทางบก และทางน้ำเข้าด้วยกัน ต่อมาภายหลังจากเหตุการณ์ผู้ก่อการร้ายก่อเหตุโจรสลัดสหรัฐ ฯ เมื่อ 11 กันยายน 2544 (ค.ศ.2001) รัฐสภาได้จัดตั้งกระทรวงความมั่นคงแห่งมาตุภูมิ (Department of Homeland Security) ขึ้นเมื่อปี 2545 (ค.ศ.2002) และให้หน่วยยามฝั่งย้ายมาสังกัดกระทรวงใหม่ตั้งแต่วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2546 (ค.ศ.2003) จนถึงปัจจุบัน

ภารกิจ

หน่วยยามฝั่งสหรัฐ ฯ เป็นหน่วยงานทหารเพียงหน่วยงานเดียวที่ไม่ได้สังกัดกระทรวงกลาโหม (Department of Defense) และไม่ได้ถูกจำกัดด้วย Posse Comitatus Act ที่ห้ามทหารปฏิบัติหน้าที่บังคับใช้กฎหมายกับประชาชนภายในประเทศ จึงเป็นหน่วยงานที่มีคุณลักษณะพิเศษสามารถผสมผสานขีดความสามารถด้านการทหาร (Military) การปฏิบัติการเพื่อมนุษยธรรม (Humanitarian) และการบังคับใช้กฎหมายกับประชาชน (Civilian Law-Enforcement) ทำให้ได้รับบทบาทสำคัญในการปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของสหรัฐ ฯ ในทุกพื้นที่ทางทะเลที่ผลประโยชน์เหล่านั้นมีความเสี่ยง โดยจัดกลุ่มภารกิจออกเป็น 5 เป้าหมาย ได้แก่

1. ความปลอดภัยทางทะเล (Maritime Safety) เป็นกลุ่มงานที่มุ่งจะจัดการสูญเสียชีวิต การบาดเจ็บและความเสียหายของทรัพย์สินที่เกิดจากการคมนาคมทางน้ำ การประมง และการใช้เรือเพื่อความปลอดภัย ด้วยคำขวัญประจำหน่วย “Semper Paratus” ที่มีความหมายว่า “พร้อมเสมอ” ทำให้หน่วยยามฝั่งตระหนักถึงภาระอันยิ่งใหญ่ในการปฏิบัติหน้าที่นี้ จึงเตรียมพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้ประสบภัยในทะเล ทุกคน ทุกที่ และทุกเวลา โดยในเป้าหมายนี้ประกอบด้วยภารกิจค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัย (Search and Rescue) ภารกิจดูแลความปลอดภัยทางน้ำ (Maritime Inspection) และภารกิจลาดตระเวนตรวจการณ์ภูเขาน้ำแข็ง (International Ice Patrol) บริเวณตอนเหนือของมหาสมุทรแอตแลนติก

2. ความมั่นคงทางทะเล (Maritime Security) มีวัตถุประสงค์เพื่อยับยั้งการลำเลียงสิ่งของและบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ยาเสพติด สิ่งของผิดกฎหมาย ผู้หลบหนีเข้าเมือง และผู้ก่อการร้าย เข้าประเทศผ่านเส้นทางสัญจรทางน้ำ ป้องกันการทำประมงผิดกฎหมาย และดำเนินการกับผู้กระทำผิดกฎหมายต่าง ๆ ในทะเล ซึ่งประกอบด้วยภารกิจรักษาความปลอดภัยท่าเรือ เส้นทางเดินเรือ และชายฝั่ง (Ports, Waterways and Coastal Security) ภารกิจสกัดกั้นคนเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย (Alien Migrant Interdiction) ภารกิจสกัดกั้นยาเสพติด (Drug Interdiction) ภารกิจรักษาทรัพยากรของชาติในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (EEZ and Living Marine Resources) และภารกิจบังคับใช้กฎหมายและข้อตกลงระหว่างประเทศ (Enforcement of Laws and Treaties)

3. การสัญจรทางทะเล (Maritime Mobility) เป็นการดำเนินงานเพื่อสนับสนุนการค้าขายทางทะเลและกำจัดอุปสรรคใด ๆ ที่จะขัดขวางการคมนาคมขนส่งสินค้า/ประชาชนอย่างประหยัด

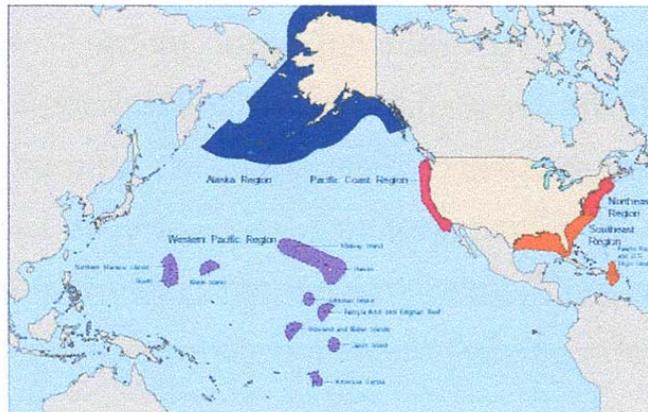
และมีประสิทธิภาพ ตลอดจนถึงส่งเสริมให้ประชาชนแสวงความสำราญจากทะเลได้อย่างเต็มที่ในเวลาเดียวกัน โดยแบ่งเป็นภารกิจดูแลเครื่องช่วยในการภารกิจควบคุมการสัญจรทางน้ำ/บริหารจัดการเส้นทางเดินเรือ (Vessel Traffic Service/Waterways Management) ภารกิจรักษากฎการเดินเรือ (Rules of the Road) และภารกิจควบคุมการเปิด-ปิดสะพาน (Bridge Administration)

4. การป้องกันประเทศ (National Defense) นอกจากการรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเลแล้ว หน่วยยามฝั่งยังรับผิดชอบปกป้องประเทศในเขตป้องกันประเทศทางทะเล (Maritime Defense Zones) ด้วย โดยจะประสานกับกองทัพเรืออย่างใกล้ชิดในการวางแผนและการฝึกตั้งแต่ยามสงบ ส่วนในยามสงครามหรือเมื่อได้รับคำสั่งจากประธานาธิบดี หน่วยยามฝั่งจะโอนไปปฏิบัติงานเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพเรือ โดยจะรับคำสั่งโดยตรงจากรัฐมนตรีว่าการทบวงทหารเรือ (Secretary of the Navy) ดังนั้น ยุทธโศภกรณ์และกำลังพลของหน่วยจึงต้องพร้อมปฏิบัติงานได้ทุกสถานการณ์ ซึ่งที่ผ่านมาหน่วยยามฝั่งได้เข้าร่วมรบในทุกสมรภูมิที่กองทัพเรือสหรัฐ ฯ ทำสงคราม และได้ปฏิบัติหน้าที่สำคัญ ๆ เช่น การคุ้มกันกระบวนเรือลำเลียง (Convoy Escorts) การลาดตระเวนตรวจการณ์ตามแนวชายฝั่งและนอกชายฝั่ง (Coastal and Offshore Patrols) การรักษาความปลอดภัยท่าเรือ (Port Safety Operations) การส่งกำลังบำรุงในแนวหน้า (Operation of Transports and Invasion Craft) การปราบเรือดำน้ำและการยกพลขึ้นบก (Antisubmarine and Amphibious Landing Operations) และการมีปฏิสัมพันธ์กับกองทัพเรือต่างประเทศ (Interaction with Foreign Navies) เป็นต้น

5. การปกป้องทรัพยากรธรรมชาติ (Protection of Natural Resources) เป็นงานดำเนินงานเพื่อป้องกันและจำกัดความเสียหายที่อาจจะเกิดกับสิ่งแวดล้อม และเป็นสาเหตุให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการคมนาคมทางทะเล การประมง และการใช้เรือเพื่อความปลอดภัย ซึ่งประกอบด้วยภารกิจด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเลและสิ่งแวดล้อม (Marine and Environmental Science) ภารกิจป้องกันทรัพยากรมีชีวิตทางน้ำ (Living Marine Resource Protection) ภารกิจตรวจเรือต่างชาติ (Foreign Vessel Inspections) และภารกิจให้ความรู้/ป้องกัน/ดำเนินการ/และบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางน้ำ (Marine Pollution Education/Prevention/Response/and Enforcement)

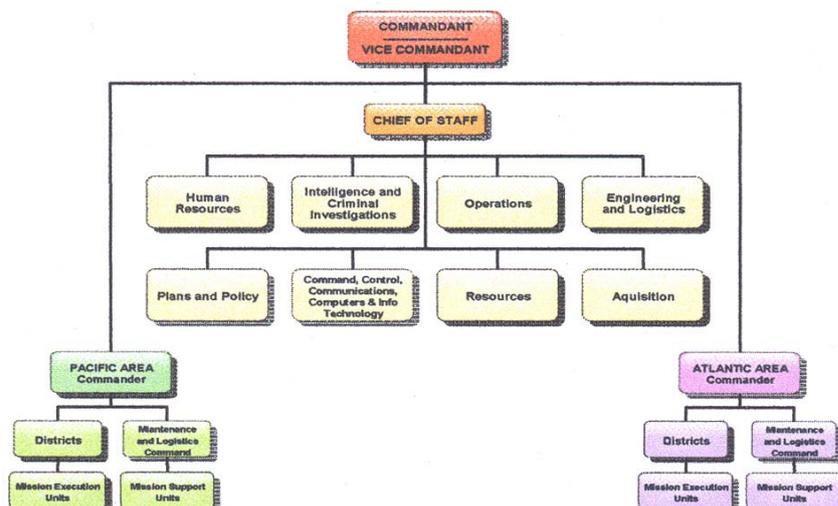
พื้นที่รับผิดชอบ

สหรัฐฯ ๗ เป็นประเทศทางทะเล (Maritime Country) ที่มีผลประโยชน์ของชาติมหาศาล ทั้งที่อยู่ใต้น้ำ สหรัฐฯ ๗ และนอกออกไป (Seas Around her and Far Beyond) มีชายฝั่งทะเล ยาวประมาณ 95,000 ไมล์ หรือ 174,000 กิโลเมตร มีเขตเศรษฐกิจจำเพาะ 3.4 ล้านตารางไมล์ หรือ 11.3 ล้านตารางกิโลเมตร ใหญ่ที่สุดในโลก

การจัดส่วนราชการ

หน่วยยามฝั่งสหรัฐฯ ๗ มีโครงสร้างการจัดส่วนราชการเพื่อรองรับลักษณะงานที่หลากหลายและสลับซับซ้อน โดยแบ่งส่วนราชการออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนอำนวยการ (Headquarters Organization) ส่วนหน่วยขึ้นตรง (Headquarters Units) และส่วนปฏิบัติการและสนับสนุน (Operating and Supporting Units)

1. ส่วนอำนวยการ มีสำนักงานตั้งอยู่ ณ กรุง Washington D.C. มีผู้บัญชาการ (Commandant) ชั้นยศพลเรือเอกเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด มีรองผู้บัญชาการ (Vice Commandant) 1 นาย เสนาธิการ (Chief of Staff) 1 นาย ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าส่วนอำนวยการ รับผิดชอบงานด้านนโยบาย กฎระเบียบ และข้อบังคับหน่วย โดยมีผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายต่าง ๆ (Assistant Commandants) เป็นหัวหน้ากลุ่มงานคอยกลั่นกรองงานจากผู้อำนวยการกองต่าง ๆ (Directorates) ที่นำเสนอร่างนโยบายในการปฏิบัติและการสนับสนุนตามกลุ่มงานที่ได้รับมอบหมาย โดยกลุ่มงานจะประกอบด้วย ฝ่ายกำลังพล ฝ่ายการข่าวและสืบสวนสอบสวน ฝ่ายยุทธการ ฝ่ายซ่อมบำรุงและส่งกำลังบำรุง ฝ่ายนโยบายและแผน ฝ่ายควบคุมบังคับบัญชา และสารสนเทศ ฝ่ายยุทธโศภกรณ์ และฝ่ายจัดหา

2. ส่วนหน่วยขึ้นตรง จะเป็นหน่วยงานที่ขึ้นการบังคับบัญชาโดยตรงกับผู้บัญชาการหน่วยยามฝั่ง ถึงแม้ว่าจะมีที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของส่วนปฏิบัติการต่าง ๆ ก็ตาม แต่ภารกิจที่ได้รับจะเป็นเพื่อการสนับสนุนงานด้านต่าง ๆ ของหน่วยยามฝั่งในภาพรวม เช่น ศูนย์วิจัยและพัฒนา (Research and Development Center) ซึ่งอยู่ที่เมือง Groton รัฐ Connecticut ในพื้นที่รับผิดชอบของกองบัญชาการเขตที่ 1 ก็จะไม่ขึ้นการบังคับบัญชาโดยตรงกับผู้บัญชาการเขตที่ 1 แต่จะมุ่งทำหน้าที่สนับสนุนงานต่าง ๆ ของหน่วยยามฝั่งในภาพรวม ตัวอย่างหน่วยขึ้นตรงอื่น ได้แก่ ศูนย์ส่งกำลังและซ่อมอากาศยาน ศูนย์ประสานการข่าว ศูนย์การเดินเรือ คู่อ้อมเรือ ศูนย์ฝึกต่าง ๆ และโรงเรียนนายเรือ เป็นต้น

3. ส่วนปฏิบัติการและสนับสนุน หน่วยยามฝั่งแบ่งพื้นที่ปฏิบัติการออกเป็น 2 กองบัญชาการภาค (Area Commands) 9 กองบัญชาการเขต (District Commands) และ 2 หน่วยบัญชาการซ่อมและส่งกำลังบำรุง (Maintenance and Logistics Commands)

3.1 ในระดับภาคแบ่งกองบัญชาการออกเป็นกองบัญชาการภาคแอตแลนติก (Atlantic Area Command) และกองบัญชาการภาคแปซิฟิก (Pacific Area Command) โดยมีผู้บัญชาการภาค (Area Commanders) ชั้นยศพลเรือโทเป็นผู้บังคับบัญชา รับผิดชอบการปฏิบัติ ทั้งปวงที่อยู่ในพื้นที่ที่ได้รับมอบหมาย ทำหน้าที่ประสานหรืออำนวยการกรณีเกิดเหตุการณ์รุนแรงในพื้นที่ หรือมีความจำเป็นต้องใช้กำลังในการปฏิบัติมากกว่าหนึ่งเขต นอกจากนี้ยังควบคุมการปฏิบัติของเรือขนาดใหญ่ (Major Cutters) และสถานีสื่อสารที่ขึ้นการบังคับบัญชา ซึ่งหมายรวมถึงหน่วยบัญชาการซ่อมและส่งกำลังบำรุงในพื้นที่ด้วย

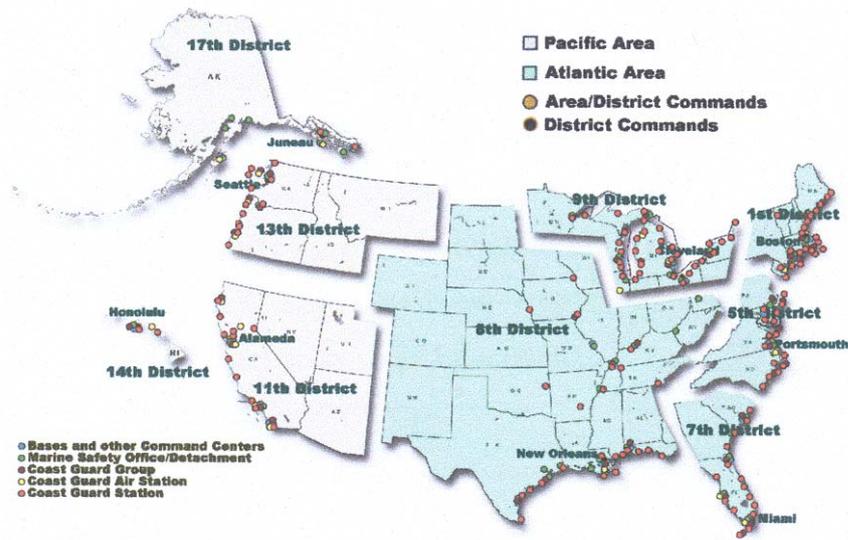
3.2 ในระดับเขตแบ่งออกเป็น 9 กองบัญชาการ มีผู้บัญชาการเขต (District Commanders) ชั้นยศพลเรือตรี (เว้นกองบัญชาการเขต 5 และกองบัญชาการเขต 11 ที่มี

ผู้บัญชาการภาคแอตแลนติก และผู้บัญชาการภาคแปซิฟิกทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการเขตอีกหนึ่งตำแหน่งตามลำดับ) รับผิดชอบการปฏิบัติในพื้นที่ให้เกิดประสิทธิภาพ ปลอดภัย และคุ้มค่า ซึ่งโครงสร้างภายในของแต่ละเขตจะคล้าย ๆ กัน ประกอบด้วย ฝ่ายปฏิบัติการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายความปลอดภัยทางน้ำ ฝ่ายทรัพยากรและแผน เรือขนาดตั้งแต่ 175 ฟุตลงมา สถานีเรือ สถานีอากาศยาน สถานีควบคุมการสัญจรทางน้ำ สำนักงานตรวจเรือ และสถานีเครื่องช่วยในการเดินเรือระยะไกล (LORAN) เป็นต้น

3.3 หน่วยบัญชาการซ่อมและสง่ามบำรุง มีอยู่ด้วยกัน 2 หน่วย คือ ด้านมหาสมุทรแอตแลนติกและมหาสมุทรแปซิฟิก ขึ้นการบังคับบัญชากับผู้บัญชาการภาคแอตแลนติกและผู้บัญชาการภาคแปซิฟิกตามลำดับ มีผู้บังคับบัญชาระดับพลเรือตรีรับผิดชอบสนับสนุนการซ่อมบำรุงและการสง่ามบำรุงให้แก่กองบัญชาการภาค กองบัญชาการเขต และหน่วยกำลังในพื้นที่ เพื่อให้สามารถปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วงตามที่ได้รับมอบหมาย โดยแบ่งออกเป็นแผนกต่าง ๆ เช่น แผนกวิศวกรรมโยธา แผนกวิศวกรรมไฟฟ้า แผนกวิศวกรรมต่อเรือ แผนกสาธารณสุข แผนกตรวจสอบ แผนกกฎหมาย และแผนกการเงิน เป็นต้น

3.4 หน่วยยามฝั่งมีการจัดแบ่งกองบัญชาการภาคและกองบัญชาการเขตตามตำบลที่ตั้ง ดังนี้

- กองบัญชาการภาคแอตแลนติกและกองบัญชาการเขต 5 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Portsmouth มลรัฐ Virginia
- กองบัญชาการเขต 1 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Boston มลรัฐ Amssachusetts
- กองบัญชาการเขต 7 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Miami มลรัฐ Florida
- กองบัญชาการเขต 8 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง New Orleans มลรัฐ Louisiana
- กองบัญชาการเขต 9 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Cleveland มลรัฐ Ohio
- กองบัญชาการภาคแปซิฟิกและกองบัญชาการเขต 11 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Alameda มลรัฐ California
- กองบัญชาการเขต 13 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Seattle มลรัฐ Washington
- กองบัญชาการเขต 14 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Honolulu มลรัฐ Hawaii
- กองบัญชาการเขต 17 มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่เมือง Juneau มลรัฐ Alaska

กำลังพลและยุทธโศปกรณ์

หน่วยยามฝั่งสหรัฐฯ ๙ มีกำลังพลปฏิบัติงานประมาณ 86,200 นาย ประกอบด้วย นายทหารประจำการประมาณ 42,000 นาย พลเรือน 7,700 นาย ทหารกองหนุน (Reserve) 7,500 นาย และผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ (Auxiliary) 29,000 นาย มีงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2552 (ค.ศ.2009) จำนวน 9,700 ล้านดอลลาร์

เนื่องจากหน่วยยามฝั่งสหรัฐฯ ๙ มีภารกิจที่หลากหลายและพื้นที่ปฏิบัติการที่กว้างขวาง การจัดหายุทธโศปกรณ์ให้ตรงตามความต้องการจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อความสำเร็จของภารกิจ ดังนั้น ในการจัดหาเรือและอากาศยานจึงจำเป็นต้องนำปัจจัยต่าง ๆ มาเป็นส่วนประกอบ เช่น ในการจัดหาเรืออาจนำปัจจัยเรื่องรัศมีทำการ ความเร็วสูงสุด ความเร็วสูงสุดต่อเนื่อง ความเร็วมัธยสถ์ และความทนทะเล มาประกอบการพิจารณา ในขณะที่การจัดหาอากาศยานอาจใช้ปัจจัยเรื่องความเร็วในการบิน ความเร็วในการขึ้นบิน น้ำหนักบรรทุก รัศมีทำการ ความสามารถในการบินด้วยความเร็วต่ำ และความสามารถในการลงจอดบนน้ำมาร่วมพิจารณา ดังนั้น เรือและอากาศยานของหน่วยนี้จึงมีความหลากหลายและมีปริมาณมากตามขนาดของพื้นที่รับผิดชอบ โดยสรุปแล้วมีเรือ Cutters (ขนาดตั้งแต่ 65 ฟุตขึ้นไป) 247 ลำ เรือ Boats (ขนาดเล็กกว่า 65 ฟุต) 1,850 ลำ และอากาศยาน 204 ลำ

ที่มา: กรมข่าวทหารเรือ